

[Lawaetz]

for at tale om Kunta Kinte, for det er et par hundrede år siden.

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Hr. Kaj Poulsen får ordet for en kort bemærkning vedrørende den forhandling, det drejer sig om.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg skal kort sige, at jeg synes, det er positivt, at fremskridtspartiet nu erklærer, at deres lovforslag nr. L 52 er noget sludder, og at vi kan komme i gang med en fornuftig og positiv debat til fordel for beskæftigelsen.

(Kort bemærkning).

Poulsaard (FP):

Hvad slaveagtigt er der i, at folk, der får deres løn fra det offentlige – arbejdsløshedsunderstøttelsen udbetales jo stort set af det offentlige – skal gøre en indsats for det offentlige? Det kan jeg ikke se noget som helst slaveagtigt i. Der er intet som helst slaveri i dette forslag, hr. Kaj Poulsen. Det står den enkelte frit for at søge det arbejde.

De citater, hr. Kaj Poulsen kom med, er selvfølgelig fuldstændig korrekte, men de er revet ud af en sammenhæng. Hr. Kaj Poulsen kender så meget til arbejdsmarkedsforhold, at han ved, der ikke er én arbejdsgiver i dag, der ville gøre, som hr. Kaj Poulsen antyder. Han ville møde op den første dag, og derefter ville han selvfølgelig ansætte den arbejdskraft, og så ville det være til normal tariffmæssig, overenskomstfremmende løn. Det ved hr. Kaj Poulsen, men han vil ikke forstå det.

(Kort bemærkning).

Lawaetz (FP):

Som jeg sagde dengang, var det meget velkomment pressestof, og det var også meget underholdende, hvis man ellers kunne se det. Men mit forslag gik ud på, at vi nu drøftede det mere alvorligt. Jeg har selvfølgelig aldrig sagt, at vores lovforslag var noget sludder, men det er noget sludder at blive ved med at køre på Kunta Kinte; han har ingenting med den sag at gøre.

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Så kan vi vist gå videre i talerlisten.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Fra alle sider bombarderes vi for tiden med ualmindelig høje ledighedstal. Noget tyder på, at de tal, vi vil få frem om 4 dage, vil vise, at ledigheden de seneste måneder har været stærkt undervurderet. Tallet, der tales om nu, er 270.000 ledige, og det er det største i Danmarkshistorien.

Af oplysninger fra OECD ved vi, at arbejdsløsheden ikke vil falde, tværtimod. Af finansministerens budgetredegørelse kan vi læse, at der i de kommende år vil være stigende ledighed. Tallet, der dér har været fremme, har været 250.000 ledige i 1984. Disse tal er allerede overhalet af virkeligheden.

Den politik, der er ført både her i Danmark og i de lande, vi samhandler med, går ud på at reducere betalingsbalanceproblemet, hvilket heller ikke er uvæsentligt. Men strammes der for hårdt, går det ud over beskæftigelsen, og det er det, vi har resultatet af nu: ledigheden stiger. Det er for galt, at der ikke føres en økonomisk politik, der angriber både arbejdsløshed og betalingsbalanceproblemet, f. eks. ved en energipolitik, der er oliebesparende og bygger på det, vi kalder alternativ energi.

Det er for galt, at der stadig væk gives generelle tilskud til erhvervslivet, i stedet for at man udvælger de sektorer, der er klart importkonkurrerende, men det er specielt ondartet med de offentlige besparelser, der forøger arbejdsløsheden og næsten intet betyder for betalingsbalancen. Fastholdes den hidtil førte politik af flertallet herinde, ender vi med at få generationer, der ikke på nogen måde vil solidarisere sig med de grupper, der også i de kommende år har brug for solidaritet. Jeg tænker her på arbejdsløse, syge, pensionister samt andre udsatte grupper. Vi lever i et af de rigeste lande i verden, men vi har indrettet os så tåbeligt, at vi ikke fordeler arbejdet ordentligt, og de unge kan med fuld ret sige, at de bliver svigtet.

Arbejdsløsheden er for de unge en katastrofe. Men når så lovgivningen laves sådan, at de unge ikke engang må sætte sig på skolebænken og læse enkeltfag ud over 12 timer ugentligt, uden at det får følger for arbejdsløshedsunderstøttelsen, så er vi derhenne,